

ה"ת 37992/05/20 - טירה מיחזורים - סביבה נקיה בע"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

ה"ת 37992-05-20 טירה מיחזורים - סביבה נקיה בע"מ נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב
מבקשת טירה מיחזורים - סביבה נקיה בע"מ
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

לפניי בקשה לביטול צו מנהלי בדבר איסור שימוש ברכב שניתן לגבי משאית מס' רישוי 15-854-58, מסוג סקניה שבדיה, שנת 2015 (להלן: "המשאית"), הרשומה על שם המבקשת.

עסקינן בהודעת איסור שימוש שניתנה בתאריך 24.12.19, על ידי מפקח היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבנייה (להלן: "הודעת האיסור") מתוקף סמכותו לפי סעיף 218 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה - 1965 (להלן: "חוק התכנון והבנייה"). הודעת האיסור ניתנה למשאית לאחר ששפכה, לכאורה, ערימות עפר בקרקע חקלאית מוכרזת וללא היתר, בחלקה 87 גוש 17146 בכניסה לעוספיא.

יצוין, כי בעת הגשת הבקשה עשתה המבקשת דין לעצמה, וחרף ההוראה החוקית שניתנה לה לא פעלה לאחסון המשאית במגרש האחסון, בהתאם להודעת האיסור, ולמעשה רק לאחר 4 חודשים, בתאריך 28.5.20 אוחסנה המשאית, כנדרש.

חרף הודעת האיסור, עשתה המבקשת שימוש במשאית, עד שרישיון הרכב פקע ורק לאחר שלא הצליחה לחדש את הרישיון, פנתה לבית המשפט בבקשה לביטול הודעת האיסור או קיצור התקופה. גם אז, עת שהוגשה הבקשה, לא פעלה המבקשת מיוזמתה לאחסנת המשאית, ורק לאחר שהוגשה תגובת המשיבה ולאחר החלטתי, כי טוב תעשה המבקשת אם בטרם הדיון תאחסן את המשאית, פעלה המבקשת ואחסנה את המשאית במגרש האחסון.

טענות הצדדים

לבקשה צורף תצהיר של איימן חוג'ראת, אשר בהתאם לתצהיר הוא הבעלים של המשאית בהיותו בעלים של המבקשת. לדיון בתאריך 3.6.20, מחמת הטעות לא התייצב מר איימן חוג'ראת וגם הנהג, שנהג במשאית בעת האירוע.

על כן, ביקש ב"כ המבקשת למקד את טענותיו בטענות שאינן דורשות את חקירת העדים, על התצהיר שהוגש.

ב"כ המבקשת טען, כי השימוע שערך הפקח לא היה כדין, עת שהמשאית נמצאת בבעלות המבקשת וכי למר מוחמד חוג'ראת, לו נערך השימוע אין כל קשר לחברה, אלא הוא אחיו של הבעלים. משכך טען ב"כ המבקשת כי הוראת איסור השימוש נגועה באי חוקיות והיא בטלה.

עוד נטען, כי המבקשת והנהג מטעמה שפכו את ערימות העפר באותה חלקה בהתאם לאישורים שניתנו לה על ידי הרשות המקומית עוספיה ועל כן, לא בוצעה עבירה ע"י המבקשת עת שפכה באמצעות המשאית עפר בקרקע (האישורים סומנו במ/1, במ/2).

מעבר לאמור נטען, כי גם למבקשת וגם לנהג מטעמה אין עבר דומה בעבירות דומות וכי המשאית מהווה מקור פרנסה.

עוד נטען, כי בשל ייעוץ משפטי כושל לא אוחסנה המשאית במגרש האחסון בהתאם להודעת האיסור וביקש לא לתת משקל לעובדה זו, כאשר מיד עם החלפת הייצוג המשאית אוחסנה.

לאור האמור, עתר ב"כ המבקשת לשחרור המשאית ולחילופין, לקיצור תקופת איסור השימוש.

ב"כ המשיבה טען כי הודעת איסור השימוש ניתנה כדין.

באשר לשימוע, נטען, כי ניתנה לנהג אפשרות להעלות את טענותיו במסגרת השימוע אך האחרון טען כי אינו חש בטוב וויתר על השימוע. יתרה מכך, נהג המשאית זימן למקום את מר מוחמד חוג'ראת, אשר הציג את עצמו כבעלים של המשאית וכמי שביצע את העבודה ומשכך נערך לו שימוע במקום.

על כן, טען ב"כ המשיבה כי הטענות לעניין פגמים בהליך השימוע דינן להידחות.

עוד נטען, כי מאחר ובידי המבקשת לא היה היתר בניה כנדרש, אין במסמכים שהוצגו מטעם המועצה כדי להוות תחליף להיתר, והמבקשת כמי שעוסקת בתחום זה של פעילות, הייתה צריכה לדעת כי עליה לדאוג להיתר בניה כחוק, לצורך ביצוע העבודות.

על כן טען ב"כ המשיבה כי הודעת איסור השימוש הוצאה כדין.

באשר למשך תקופת איסור השימוש נטען, כי בעת מתן הודעת איסור השימוש הופעל שיקול דעת, כך שאיסור השימוש נקבע למשך 21 יום, ולא למשך התקופה המקסימאלית הקבועה בחוק. כן נטען כי לא רק שהמבקשת לא הגישה בקשה לקיצור התקופה, אלא היא בחרה שלא להפקיד את המשאית למשך 4 חודשים ורק עתה לפני מס' ימים המשאית הופקדה, על כן, המבקשת פונה לבית המשפט שלא בתום לב.

לאור האמור, עתרה המשיבה לדחות את הבקשה, ולא לקצר את תקופת איסור השימוש לאור התנהלות המבקשת, שלא אחסנה את המשאית, במועד.

דין והכרעה

סעיף 218 לחוק התכנון והבנייה העניק בידי היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון והבניה כלי אכיפה חדשים, על מנת להילחם בעבירות בתחום התכנון והבנייה ובכלל זה ניתן למפקח האפשרות להורות על איסור שימוש ברכב, עקב ביצוע עבירה אסורה, ללא היתר, לתקופה שלא תעלה על 30 יום.

סעיף 218 הנ"ל מפנה להוראות פקודת התעבורה, ובין היתר לסעיף 57ב לפקודת התעבורה, אשר מגביל את התערבות בית המשפט בהחלטת הרשות המוסמכת להוציא הודעת איסור שימוש מנהלית לשתי עילות: 1. אי ידיעת הבעלים על לקיחת הרכב או אי הסכמתו לכך 2. שהבעלים עשה כל שביכולתו כדי למנוע את העבירה. בנוסף ניתן להורות על קיצור התקופה או ביטול הודעת איסור השימוש אם התקיימו נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

ההוראה על איסור שימוש ברכב, ככל החלטה מנהלית, כפופה לדיני מידתיות וסבירות, כאשר בית המשפט בודק את תקינות ההחלטה ואת סבירותה, אך אינו בא להחליף את שיקול הדעת של הרשות המנהלית.

מן הכלל אל הפרט

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה מצאתי כי דין הבקשה להידחות, כפי שאבהיר להלן;

ראשית אציין כי יש לדחות את טענת המבקשת כי נפל פגם בהליך השימוע שנערך.

כפי שעולה מהתצהיר של המפקח מר אלי אוהיון, ניתנה לנהג אפשרות לטעון את טענותיו בטרם הוצאה הודעת איסור השימוש, אולם הנהג טען כי אינו מרגיש בטוב מאחר ועלה לו לחץ הדם ועל כן ביקש מהמפקח להודיע לבעל המשאית כי יגיע למקום.

בהתאם להודעתו של הנהג, הגיע למקום מר מוחמד חוג'יראת שהוא הבעלים של חברת ב.ק. אבו דעוף בע"מ (ראה תצהירו של מר איימן חוג'יראת).

ביום האירוע, בהתאם לתצהיר של מר איימן חוג'יראת, המשאית הייתה בשימוש של חברת ב.ק. אבו דעוף בע"מ שביצעה עבודות בשטח (סעיף 6 לתצהיר).

מעיון ברישיון הרכב שהוצג בעת עריכת השימוע, וצורף לתגובת המשיבה, עולה כי גם המבקשת וגם חברת ב.ק. אבו דעוף בע"מ הם הבעלים של המשאית (בשונה מרישיון הרכב שצורף לבקשה שנושא תאריך של שנת 2020).

יתרה מכך, בשתי פניות שהופנו למבקשת בנוגע להודעת האיסור שהוצאה, הפניות נעשו מטעם מר מוחמד חוג'יראת ולא מטעמה של המבקשת או בעליה. יצוין, כי הטענה בדבר היותו של המבקשת הבעלים היחידי של המשאית הועלתה רק בבקשה לבית המשפט ולא הועלתה קודם לכן, בפניות לרשות, והדבר אומר דרשני.

יתרה מכך, החוק אינו מחייב את עריכת השימוע, הגם שהרשות המנהלית בטרם פגיעה בזכותו של אזרח אמורה לערוך שימוע, וכך הדבר הוא גם על פי ההנחיות לפיהם פועלים הפקחים של הוועדה לתכנון ובניה.

בהתאם להנחיות יש לבצע את השימוע או לנהג או לבעלים של הרכב, והנהג למעשה ויתר על עריכת השימוע, עת שהוא הזמין את בעל החברה בה עבד ואשר הציג את עצמו כבעלים של המשאית.

מכאן, אין בידי לקבל את הטענה כי השימוע נערך שלא בפני בעל המשאית, כאשר מר מוחמד חוג'ראת הוא לכל הפחות אחד מבעלי המשאית, כפי שצוין לעיל.

באשר לטענה כי העבודות בוצעו באישור מועצה המקומית, עיינתי במסמכים שהוצגו לעיוני (סומנו במ/1, במ/2) ואין הם מהווים היתר כדון, בהתאם לחוק התכנון והבנייה. משכך שפיכת עפר בשטח מוכרז חקלאי, ללא היתר בניה, מהווה עבירה לפי חוק התכנון והבניה.

הדברים אמורים, ביתר שאת, בנסיבות בהן, לכאורה, עיסוקה של החברות שבבעלותן המשאית הינו ביצוע עבודות תשתית ופיתוח, על כן שומה עליהם כי הן בקיאות בצורך בקבלת היתר מהועדה המחוזית לתכנון ובנייה, בטרם שפיכת ערימות עפר בקרקע חקלאית מוכרזת.

באשר לבקשה לקיצור התקופה; אציין כי שקלתי האם יש להורות על קיצור תקופת איסור השימוש, אשר מלכתחילה ניתנה באופן מידתי, משלא ניתנה למשך התקופה המקסימאלית הקבועה בחוק, אלא רק לתקופה של 21 יום.

לעניין זה שקלתי כי המבקשת עשתה דין לעצמה, כאשר במשך 4 חודשים פעלה בניגוד להודעת איסור השימוש, ולא אחסנה את המשאית במגרש האחסון, ואף לא מיצתה את ההליכים המוקדמים מול הרשות, כגון הגשת בקשה לקיצור תקופת איסור השימוש. בנוסף, שקלתי את העובדה כי המבקשת השתתתה בהגשת בקשה לביטול הודעת איסור השימוש ופנתה לבית המשפט רק לאחר שגילתה כי אין היא יכולה לחדש את רישיון הרכב שגם אז לא אחסנה את המשאית, כנדרש.

על כן, בשכלול כלל הנתונים לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות המצדיקות את קיצור תקופת איסור השימוש, שמלכתחילה ניתנה לאחר שהרשות ערכה את השיקולים הדרושים ולא חרגה ממתחם הסבירות.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

לפנים משורת הדין, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ב סיוון תש"פ, 04 יוני 2020, בהעדר הצדדים.